

Rytter: Den højtærede Minister oplyste, at det Udvalg, der har haft Sagen til Behandling, har haft den fra den 9. Februar til den 8. Marts. Det er rigtigt, men den højtærede Justitsminister ved lige saa godt som jeg, at de Forhandlinger, der fandt Sted, førtes mellem de to Regeringspartier *uden for* Udvalget. Vi hørte jo tilstrækkeligt her, hvordan Pisen knaldede over for det daværende 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen), naar han ikke vilde makke ret. Den højtærede Justitsminister brugte den kraftigt, og det viste sig da ogsaa, at de Forhandlinger, der maatte finde Sted, for at de to Partier kunde blive enige, foregik *uden for* Udvalget. Og da vi endelig fik de Forslag forelagt, som de to Partier var blevet enige om, var der ikke mere Tid. Da var Tiden ellers kommet for os til at optræde som Mæglere og sige: Da man nu er kommet ind paa et nogenlunde fornuftigt Grundlag, kan vi saa ikke faa en saadan Formulering, at vi alle kan blive enige?

Den højtærede Minister sagde, at der stadig vil dukke nye Problemer op. Ja, det er rigtigt, men der vil ikke opstaa nye Problemer, som ændrer de Principper, der ligger til Grund for Retsplejeloven. Og det er dette, at man vil ændre Principperne, som vi anker over.

Dernæst sagde den højtærede Justitsminister til min store Overraskelse, at han for fjerde Gang maatte gøre mig opmærksom paa, hvorledes Cirkulæret om Telefonaflytning skal forstaaes. Den højtærede Minister siger min Sandten, at jeg risikerer ingenting ved at tale i Telefon med Landstingets højtærede Formand, medmindre der er Tale om Statsforbrydelser. Det viser, at den højtærede Justitsminister fuldstændig har glemt det Cirkulære, som Ministeren har udstedt... (*Justitsministeren* [Steincke]: Jeg har aldrig udstedt noget!)... thi efter det Cirkulære, som Ministeren har givet til Ministeriet for offentlige Arbejder og saa maaske har ladet dette Ministerium staa med hele Ansvaret, er det netop saaledes, at enhver Telefonsamtale kan aflyttes af de mest underordnede Politiembedsmænd. Jeg vil bede Ministeren, om han ikke vil sætte sig ind i det Cirkulære, som, maaske med Urette, bærer Navnet: Steinckes ulovlige Telefonaflytnings-Cirkulære.

Den højtærede Minister syntes, at jeg skulde være ham taknemmelig, fordi han dog har faaet Spørgsmaalet lagt ind i faste Rammer i Modsætning til tidligere, da Forholdet var et noget andet. Denne Udtalelse tog Ministeren i sig igen, idet han rettede

det til 1914—17. I min Tid laa Spørgsmaalet aldeles fast, for da var Telefonaflytning forbudt; kun i eet eneste Tilfælde er den blevet benyttet efter Ministerens egen Indskriden. At det var tilladt i Krigstiden 1914—17, bærer en anden end jeg Ansvaret for; for Resten synes jeg, at det var fuldt ud rigtigt. Men den højtærede Minister behøvede dog ikke at gaa saa langt tilbage for at undskylde sig. Ministeren er jo ikke stillet for Rigsretten; hvis det var Tilfældet, havde det Betydning at undersøge, hvad der er sket tidligere, men at Ministeren nu skal søge tilbage til 1914 og 1917, og at vi skal opleve, at de Radikales Ordfører ogsaa maa gaa tilbage til 1914 og 1917 og skyde Skylden paa Partiets Formand fra den Tid, er dog lidt haardt. I min Tid var Praksis fast, nemlig at det var forbudt. Det er, som Ministeren siger, kun sket i 1914—17, og det, der da skete, finder jeg rigtigt, uagtet jeg ikke har Ansvaret for det. Men at Ministeren vil ty tilbage til dette, er aldeles unødvendigt. Det kunde der være Grund til, hvis Ministeren blev stillet for en Rigsret, men jeg kan straks sige, at skulde der fremkomme Forslag herom, vil jeg stemme imod; jeg vil ikke have Ministeren stillet for en Rigsret, skønt jeg er fuldstændig klar over, at Ministeren vilde blive dømt.

Justitsministeren (Steincke): Der er ikke megen Mening i, at vi nu skal genoptage hele denne Debat om Telefonaflytningsreglerne, og der er saa meget mindre Mening i, at jeg skulde sætte mig ind i dette Cirkulære, som jeg, hvad der allerede er omtalt, netop Søndag Aften offentligt har givet en indgaaende Redegørelse for, hvad der gælder i Øjeblikket.

Den eneste Grund for mig til at tage Ordet nu er den Paastand, som det ærede 13de tingvalgte Medlem fremsatte, at denne Praksis kun har været gældende fra 1914 til 1917. Det er nemlig ikke rigtigt. Den har været gældende lige fra 1914 til 1938; i hvert Fald har Telefonselskabet og Trafikministeriet haft den Opfattelse, at de i givet Fald inden for de Rammer, der dengang var fastlagt, maatte udlevere de Oplysninger, som Politiet ønskede. Jeg hører nok igen i Dag det ærede Medlem paastaa, at han som Justitsminister har forbudt al Telefonaflytning. Jeg har undersøgt det i Ministeriet; der er ingen som helst i Justitsministeriet, der kender eller kan finde noget med Hensyn til et saadant Forbud fra den daværende højtærede Justitsministers Side.